

На 11-й Октомврія, 1414, Гусъ тръгнѣ отъ Прагѣ придруженъ отъ нѣколцина пріатели и приврженницы. Прѣди да тръгне, обаче, той извѣсти че ще да отиде въ Констанць, и покани сѣкъый, който го подозираше въ еретичество, да дойде въ Констанць и да докаже, въ присѣствіе-то на Папѣ-тѣ и Събора, че той (Гусъ) е поддържалъ или проповѣдвалъ нѣкое лъжливо поученіе. Съобразно съ Гусово-то желаніе, великій-тъ Инквизиторъ на Прагѣ-тѣ епархіѣ го снабди съ едно свидѣтелство че “Иванъ Гусъ, Бакелавръ на Богословіе-то отъ прочутыя Пражскый Университетъ, е вѣренъ и добръ Католикъ безъ никаквѣ ересь или винѣ;” а пакъ Императоръ Сигизмундъ му даде единъ пашапортъ, съ който Императоръ-тъ обявяваше че зима Гуса подъ свое-то покровителство и защитѣ, и заповѣдваше на сичкы-тѣ си чиновницы и подданницы да улеснѣтъ пѣтуваніе-то му и да го оставѣтъ свободно и безопасно “да прѣмине, прѣбывава, стои и да се заврне.”

Раздѣла-та съ неговы-тѣ наскърбецы пріатели, които твърдѣ много ся грыжахѣ за участь-тѣ му, бѣше трогателна. Сичкы бѣхѣ прѣиспѣлнени съ скърбъ и жалостны прѣдчюветвія когато тѣ ся прощавахѣ съ любезныя си проповѣдникъ, когото тѣ нѣмаше вече да видѣтъ, и нѣкои си ся одързостихѣ да некажѣтъ явно свои-тѣ съмнѣнія за негово-то заврщаніе. “Драгый учителю,” му думаше Іеронимъ, “постоянствувай, ако чуѣ че